

Sâmbătă, 31 Octombrie, 2026

Sf. Ap. Apelie, Stahie, Amplie, Urban, Aristobul și Narcis; Sf. Mc. Epimah

2 Corinteni 5

¹ Fiindcă noi știm că dacă acest cort — locuința noastră pământească¹ — se va desface, avem zidire de la Dumnezeu, casă nefăcută de mână, veșnică în ceruri.

² Că'ntru aceasta și suspinăm, întru dorul de a ne îmbrăca pe deasupra cu locuința noastră cea din cer,

³ astfel încât, după ce vom fi fost îmbrăcați cu ea, să nu fim găsiți goi².

⁴ Că noi, cei ce suntem în cortul acesta, suspinăm îngreuiți, de vreme ce dorim nu să ne scoatem haina, ci pe deasupra să ne îmbrăcăm cu cealaltă, pentru ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață³.

¹ Trupul firesc, fizic, trecător, în paralelă cu trupul duhovnicesc, nepieritor, pe care-l vom dobândi la învierea morților (vezi 1 Co 15, 44). Începând cu versetul 16 al capitolului precedent, Pavel deschide o paranteză care se încheie cu 5, 10.

² = Cu sufletul lipsit de acoperământul trupului.

³ Pavel vorbește aici de perspectiva

⁵ Iar Cel ce ne-a făcut spre aceasta este Dumnezeu, Carele ne-a dat nouă arvuna Duhului.

⁶ Așadar, întotdeauna plini de încredere și știind noi că petrecând în trup suntem departe de Domnul,

⁷ căci umblăm prin credință, nu prin vedere...,

⁸ avem încredere, și mai degrabă vrem să plecăm din trup și să petrecem lângă Domnul.

⁹ De aceea ne și străduim ca, fie că petrecem în trup, fie că plecăm din el, să-I fim bineplăcuți Lui.

¹⁰ Pentru că noi toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească după cele ce a făcut prin trup, ori bine, ori rău.

celor pe care Venirea Domnului îi va surprinde vii, nu morți (cf. 1 Tes 4, 15-17). Trupul firesc va fi îmbrăcat (vezi pasivul verbului precedent) de Dumnezeu în trup duhovnicesc, iar acesta îl va „absorbi” pe cel dintâi, într'un fulgerător proces de transfigurare.

Luca 7

¹ După ce Și-a sfârșit toate cuvintele în auzul poporului, a intrat în Capernaum.

² Iar un sutaș avea un serv pe care-l prețuia și care, bolnav, era pe moarte.

³ Și auzind despre Iisus, a trimis la El pe niște bătrâni ai Iudeilor⁴, rugându-L să vină și să-i vindece servul.

⁴ Iar ei, venind la Iisus, L-au rugat stăruitor, zicându-I: „Vrednic este să faci asta pentru el;

⁵ că iubește neamul nostru; și sinagoga, el ne-a zidit-o”.

⁶ Iar Iisus mergea cu ei. Și nu era departe de casă, când sutașul a trimis la El prieteni, zicându-I: „Doamne, nu Te osteni, că nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu.

⁷ De aceea nici pe mine nu m'am socotit vrednic să vin la Tine; ci spune prin cuvânt, și servul meu se va tămădui.

⁸ Că și eu sunt om pus sub stăpânire și am sub mine ostași și-i

⁴ Nu e vorba de bătrânii din sinedriu, adversari reductabili ai lui Iisus, ci de niște localnici de vază cu care sutașul (centurion în armata romană), ca simpatizant al Iudeilor, era în foarte bune relații.

spun acestuia: Du-te! Și se duce; și altuia: Vino! Și vine; și slugii mele: Fă asta! Și face”.

⁹ Iar Iisus, auzind acestea, S'a mirat de el și, întorcându-Se, a zis către mulțimea care venea după El: „Vă spun Eu vouă că nici în Israel n'am aflat atâta credință!”

¹⁰ Și când cei trimiși s'au întors acasă, l-au găsit pe serv sănătos.⁵

Tâlcuire

Ce chip luminos sutașul! Cum a ajuns la atâta credință, încât i-a întrecut pe toți israeliții, care erau hrăniți cu dumnezeiasca descoperire, cu proorociile și cu minunile? Evanghelia nu ne arată asta, ci doar ne zugrăvește credința lui și povestește cum l-a lăudat Domnul. Calea credinței este o cale tainică, ascunsă. Cine poate să explice fie și în ceea ce îl privește cum se încheagă în inimă convingerile credinței? Cel mai bine ne lămurește Sfântul Apostol, numind credința „dar al lui Dumnezeu”. Credința este, cu adevărat,

⁵ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

un dar al lui Dumnezeu, însă necredincioșii sunt fără de răspuns, fiindcă ei înșiși sunt vinovați că nu primesc acest dar. Acolo unde nu are cine să primească darul, el nu se dă, căci asta ar însemna risipirea lui în zadar. Cum devine sufletul capabil să primească darul credinței, e greu de spus. La sutaș vedem o mare smerenie, în pofida faptului că avea putere lumească, virtuți și minte ageră. Oare nu smerenia atrage marea milă a lui Dumnezeu care dăruiește credința? Nu e deloc de mirare. Oricum, toată lumea știe că necredincioșii sunt totdeauna trufași, iar credința cere în primul rând ca mintea să se plece sub jugul său.⁶

⁶ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.